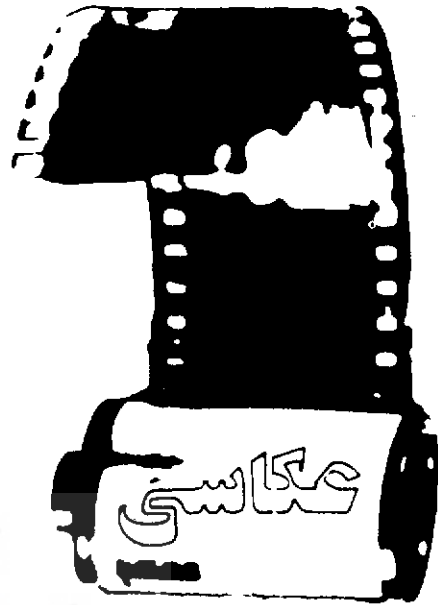

اخیراً کتابی با عنوان «آرتور روتشتاین» شامل ده مقاله، یک سخنرانی، یک مصاحبه، و سی عکس از این فتوژورنالیست برجسته، توسط افشین شاهرودی ترجمه و در صف انتظار برای چاپ قرار گرفته است. با توجه به اینکه تاکنون هیچ کتابی در زمینه عکاسی مستند و فتوژورنالیسم در ایران منتشر نشده است، از هم‌اکنون می‌توان تأثیر کیفی سودمندی را به دنبال انتشار کتاب مزبور، در این زمینه انتظار داشت.

از شاهرودی تاکنون یک مجموعه عکس در سال ۱۳۶۰ و نیز مقالات متعددی در زمینه نقد و بررسی عکاسی به چاپ رسیده است که او را به عنوان یکی از پیوندگان راهی معرفی می‌کند که - بطور جدی - حرکت نقدنویسی را در عکاسی ایران دنبال می‌کند.

مقاله‌ای که به نظر خوانندگان می‌رسد، یکی از مقالات کتاب مذکور است که بمنظور چاپ در فصل نامه هنر آماده گردیده است.

فتوژورنالیسم^۱

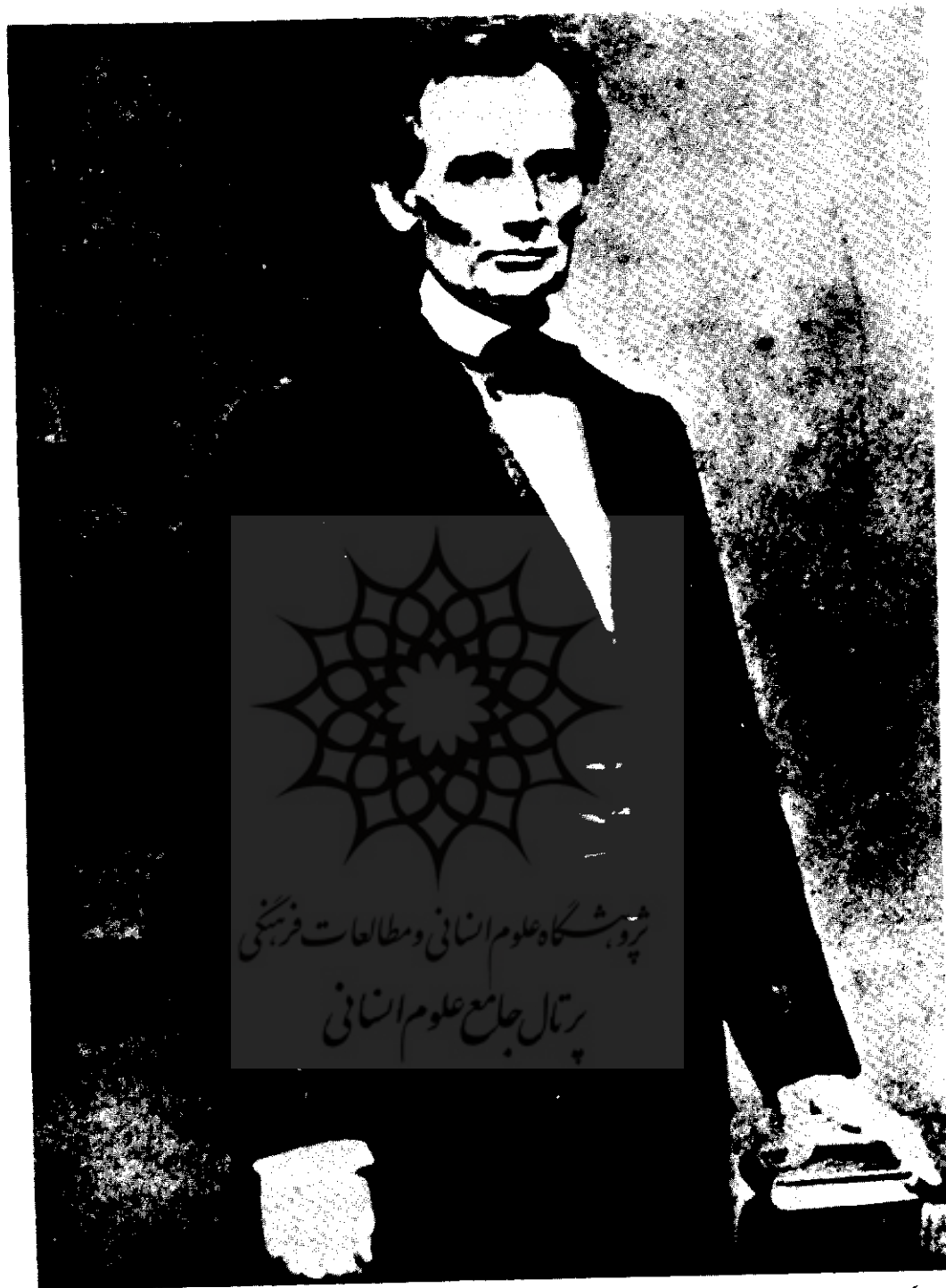
نوشته آرتور روتشتاین
ترجمه افشین شاهرودی

۲- ابداع روش چاپ **هاف تن**^۳، که تکثیر سریع و ارزان عکس را در ارتباط با نوشته میسر ساخت. اولین عکسی که با این روش چاپ شد، عکسی از یک مجله آلونک نشین نیویورک بود که توسط هنری ج. نیوتون Henry J. Newton گرفته شده بود و در تاریخ چهارم مارس ۱۸۸۰ توسط هنری هورگان Henry Horgan در نشریه نیویورک دیلی گرافیک New York Daily Graphic به چاپ رسید.

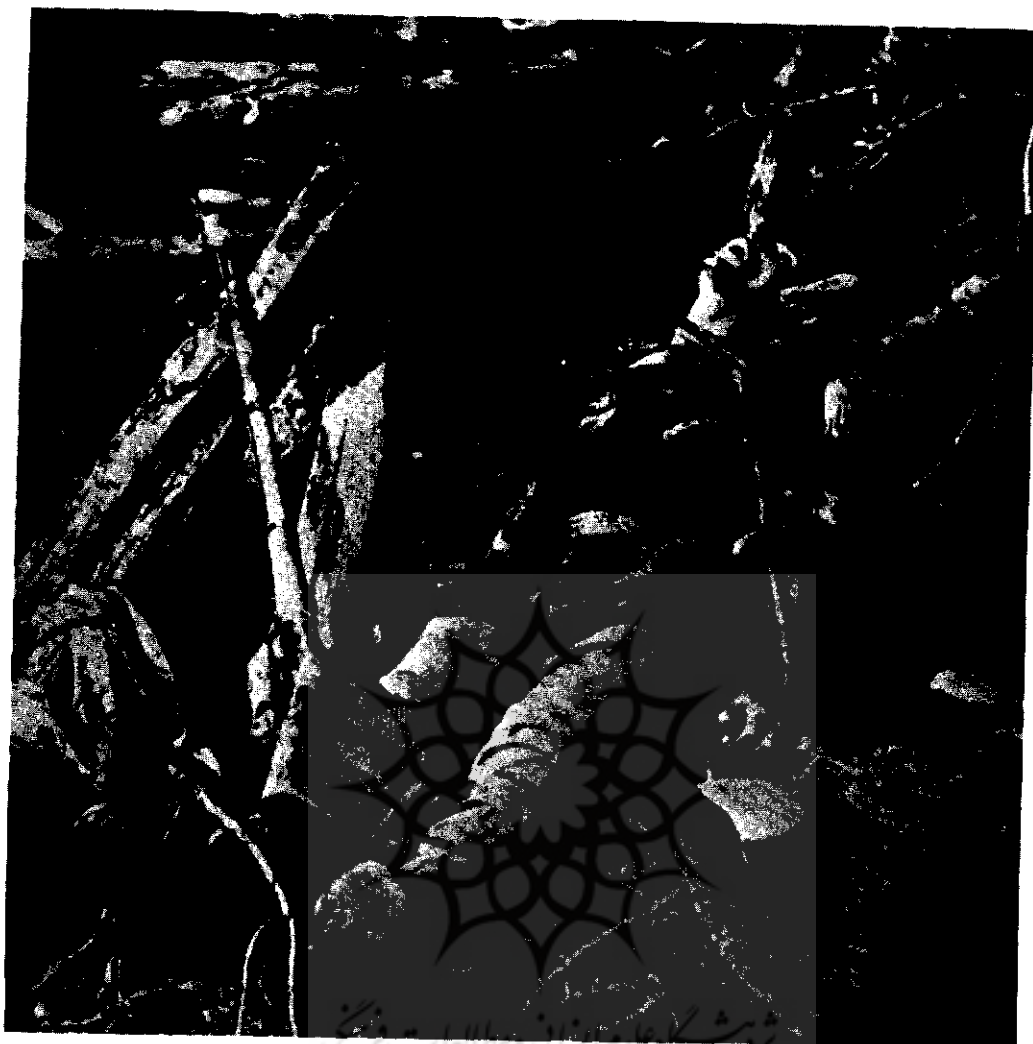
این دو کشف، اساس ارتباطات بصری امروزه به شمار می‌آید؛ اما بطور کلی، مسئله پیام‌رسانی از طریق

فتوژورنالیسم، بعد از گذشت بیش از صد سال از عمر آن، هیچگاه تا این اندازه مورد پذیرش همگان نبوده است. این پذیرش همگانی، مبین تأثیر فتوژورنالیست‌ها بعنوان شاهدان عینی رویدادها در دنیای امروز است. تکثیر و توزیع مطبوعاتی عکس، با کشف دو پدیده مهم وارد مرحله نوینی گردید:

۱- کشف نگاتیو که می‌توانست تصویر مثبت را بدست دهد. این کشف در ژانویه سال ۱۸۳۹ توسط ویلیام هنری فوکس تالبوت^۲ به انجمن سلطنتی لندن Royal Society of London گزارش داده شد.

پرتره آبراهام لینکلن از ماتیوبرادی

جنگ داخلی آمریکا از ماتیوبرادی

به درازای سعی و کوشش انسان برای انتقال پیام از طریق تصویر دارد. استفاده از دوربین، تنها، بیان تصویری را مؤثرتر، سریع‌تر، و همگانی‌تر کرده است. امروزه، فتوژورنالیزم، فرآیند جریانی است که از سال ۱۸۳۹، یعنی زمانی که داگرا^۸ جزئیات روش خود را اعلام کرد، آغاز شد. استفاده از روش داگرا برای تهیه پرتره، وسیله‌ای عالی را برای ایجاد تصاویر شبیه به اصل به وجود آورد. با اعلام این روش، نقاشانی که به کار تهیه پرتره اشتغال داشتند، بیکار شدند و عکاسان جای

تصویر، به نقاشی‌های دیوار غارها در دوران ماقبل تاریخ برمی‌گردد. کلمات از حروف الفبائی تشکیل می‌شود که در مراحل اولیه به صورت تصویر بوده‌اند.^۴ از این دیدگاه، هنرمندان بزرگی مانند هوگارت^۵، گویا^۶، و دومیر^۷ را نیز می‌توان ژورنالیست دانست. جملهٔ yo lo vi (چیزی که من دیدم)، در پای یکی از تابلوهای پرهیبت گویا، از صحنه‌های جنگ بون مدافعان اسپانیائی و سربازان ناپلئون، در سال ۱۸۸۰، دیده می‌شود. مطمئناً گزارش تصویری، عمری

آنها را گرفتند. یکی از اولین نمونه‌های برجسته تأثیر عکاسی در جامعه، پرتره ماتئویی. برادی^۱ از آبراهام لینکلن بود. چاپ و انتشار پرتره مزبور قبل از انتخاب وی به ریاست جمهوری در سال ۱۸۶۰، باعث شد که تصور عموم از او بعنوان شخصیتی خشن، ناهنجار، و غیرمتمدن از میان برود. چهره جدی، متفکر و متین لینکلن در آن پرتره، و نیز انتشار آن در سطحی وسیع باعث شد که او خود را به خاطر انتخاب به ریاست جمهوری مدیون برادی بداند.

عامل اصلی پیشرفت فتوژورنالیسم را باید در این حقیقت و وجود این استنباط در اذهان عمومی بدانیم که دوربین، وسیله‌ای صادق برای ثبت رویدادهاست؛ علاوه بر آن، دوربین و عکاس آگاه، بمتابه شاهدان وقایع اند.

از زمانی که زاجر فنتون^{۱۱} در سال ۱۸۵۵ جنگ کریمه^{۱۱} را به تصویر کشید، سرگذشت طولانی حضور فتوژورنالیست‌ها در متن رویدادهای تاریخ ساز، آغاز شد. عکس‌های فنتون، در آن زمان، در مقایسه با آثار حکاکای روی چوب، که در همان هنگام از بعضی از صحنه‌های جنگ تهیه شده و در نشریه ایلستریتد لندن نیوز، Illustrated London News منتشر شده بود، نمی‌توانست منتشر شود؛ زیرا حساسیت کم روش کلودیون^{۱۲}، قابلیت نشان دادن تحرک جنگ را نداشت. اما در همین عکس‌ها نیز، حتی در تصاویر محو صحنه‌های نبرد، احساسی از واقعیت — که پیش از آن در عکاسی سابقه نداشت — به چشم می‌خورد.

با توجه به روش‌های ابتدائی متداول آن زمان، کار ماتئوبرادی در ثبت صحنه‌های جنگ داخلی آمریکا قابل توجه بود. برادی و گروه او، طبق فهرست موجود، هفت هزار عکس با شیشه مرطوب از صحنه‌های درگیری — بطور واقعی — تهیه کردند. آن عکس‌ها که اینک در کتابخانه آمریکا نگهداری می‌شود، حتی تا امروز نیز عکاسان جنگ را تحت تأثیر قرار می‌دهد.

عکس‌های مزبور برای اولین بار کیفیت ویژه عکاسی — گرایش به سوی واقعیت و حقیقت، و نیز مشارکت عکاس را در متن رویدادها بعنوان شاهد وقایع نشان داد. از زمان برادی تا کنون، تکنیک‌های پیشرفته‌تر عکاسی و شیوه‌های سریع‌تر انتقال و ارسال عکس، اهمیت عکاسی را افزایش داده و عکاس را بعنوان شاهد وقایع در معرض خطرات بیشتری قرار داده است. عکاس همواره مجبور بوده است که برای تهیه عکس‌های مهیج‌تر — تا حد ممکن، و گاه، حتی بیش از سربازان — خود را در معرض خطر قرار دهد. در زمان حاضر فتوژورنالیست برجسته‌ای که به روش برادی عمل کرد، زابرت کاپا^{۱۳} بود که در جنگ هند و چین، در یک منطقه مین گذاری شده، با مرگی دلخراش روبرو شد. کاپا کار خود را با جنگ داخلی اسپانیا در سال ۱۹۳۵ آغاز کرد و صحنه‌های جنگ‌های زمان خود را، طی مدت ۲۰ سال به تصویر کشید. مرگ او نهایت خلوص و صداقت یک فتوژورنالیست است که بطور روشنی، تداوم روحیه فداکاری را در طول تاریخ عکاسی نشان می‌دهد.

عکاسان مستند، همواره نقشی اساسی در فتوژورنالیسم داشته‌اند. زیرا عکس‌های دستکاری نشده، همیشه بعنوان مدرک و سند رویدادها، می‌تواند مورد پذیرش باشد. واژه «مستند» بیشتر به عکسی اطلاق می‌شود که نه تنها گویای واقعیت است، بلکه آن را تعبیر و تفسیر نیز می‌کند. مؤثرترین عکسهای مستند، عکسهائی است که بینندگان خود را در برابر حقیقت برانگیزد و به واکنش وا دارد. یکی از اولین نمونه‌های چنین انگیزشی عکسهای ویلیام هنری جکسون^{۱۴} بود که در سال ۱۸۷۰ عجایب غرب آمریکا را به تصویر کشید. عکسهای جکسون از منطقه یلواستون Yellow Stone، کنگره آمریکا را به اهمیت حفاظت منطقه واقف کرد و این مسئله به ایجاد اولین پارک ملی منجر شد.

لحظه مرگ از رابرت کاپا

ری استرایکر^{۱۸}، پروژه عکاسی سازمان حمایت کشاورزی^{۱۹} آمریکا، دوربین را بطور گسترده‌ای برای کمک موثر به اصلاحات اجتماعی به کار گرفت. از سال ۱۹۳۵ تا ۱۹۴۲، عکسهایی که توسط عکاسان این سازمان از اوضاع کشاورزی آمریکا تهیه شد، بطور وسیعی در روزنامه‌ها و مجلات وقت منتشر گردید و مردم را از لزوم سر و سامان بخشیدن به آن اوضاع آگاه ساخت. علاوه بر آن، هزاران عکسی که در آن سازمان تهیه شد و اینک در کتابخانه کنگره نگهداری می‌شود، نشان‌دهنده ترکیبی از بهترین روش‌های عکاسی جدید است و در کار بسیاری از فتوژورنالیست‌های امروز نیز موثر واقع شده است.

استفاده دقیق و بلاواسطه از عکاسی، تأکید بر بسیاری از ویژگی‌های درونی جزئیات، و رنگمایه‌های

در سال ۱۸۹۰ جاکوب ریس^{۱۵} - یکی از اولین کسانی که از پودر منیزیم^{۱۶} بعنوان فلاش استفاده کرده، محله‌های کثیف و پست نیویورک را به تصویر کشید و عکس‌های مزبور را برای دستیابی به اهداف نهضت اصلاحات داخلی خود مورد استفاده قرار داد.

در ابتدای سالهای دهه ۱۹۰۰، یکی دیگر از کسانی که دوربین را بطور موثری بعنوان وسیله‌ای برای تفسیر وقایع به کار گرفت، لوئیس هاین^{۱۷} بود، که برای اولین بار، عکاسی را بمثابه یک وسیله ژورنالیستی، برای تهیه گزارش‌های مصور به کار برد. عکس‌های او و عناوین آنها در مورد کارگردان خردسال، مهاجران، و معدنچیان ذغال سنگ، تأثیر شدیدی بر قانونگذاران برای رفع بی‌عدالتی‌های اجتماعی باقی گذاشت.

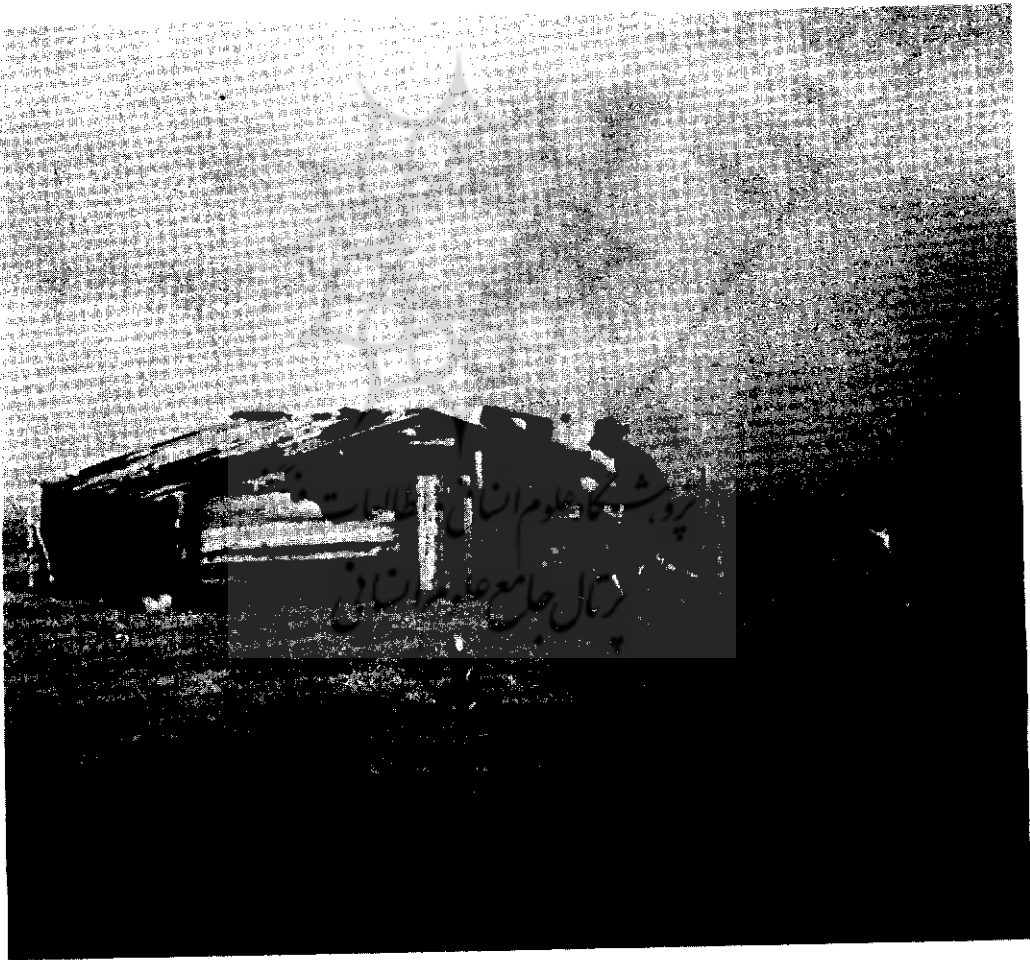
نیم قرن بعد، بدنسبال تشویق و ترغیب

خاکستری، بخشی از شیوه کار ادوارد وستون^{۲۰} بود. اما مهمترین خصیصه او بعنوان یک فتوژورنالیست، پافشاری او در تجسم عکس نهائی قبل از فشردن دکمه دوربین بود. هر چند وستون از یک دوربین ۸×۱۰ اینچ استفاده می‌کرد، اما روش کار او یعنی توجه بسیار زیاد به عکس نهائی در هنگام عکس گرفتن، یادآور کار یکی دیگر از فتوژورنالیست‌های معاصر یعنی هنری کار نیه برسون^{۲۱} است که با دوربین سی و پنج میلیمتری کار می‌کند.

عکاسان، تحت تأثیر پیشرفت‌های تکنیکی نیز قرار

می‌گیرند. عکاسان امروزه، بیش از صد سال پس از ماتیوبرادی— که شیشه‌های خود را قبل از عکسبرداری در خود صحنه جنگ حساس می‌کرد— حرکت می‌کنند. آنها پنجاه سال بعد از جا کوبریس قرار دارند که برای نور پردازی در محله‌های پست نیویورک از پودرمنیزیم بعنوان فلاش استفاده می‌نمود. فقط بیست و پنج سال قبل بود که لنز سنگین بیگ برتا Big Bertha به وزن سی پاوند، روی دوربین‌های ۵×۷ اینچ گرافلکس Graflex برای عکسبرداری از صحنه‌های بازی‌های فوتبال و بیس بال و نیز مجامع سیاسی به کار می‌رفت.

توفان شن از آر تور و تشتاین

vita) گرفته شده است؛ که در نقش عکاسی به نام پاپارازو Paparazzo از اشخاص مختلف در شرایط پنهانی عکس می‌گرفت. این کلمه، به کلمه ایتالیائی Pappataci که به معنای نوعی حشره زیان‌آور و مزاحم است، نزدیک می‌باشد.

معروف‌ترین عکاس پاپارازو، رن گالالا Ron Galella است که ژاگلین کنندی

در واقع، دوربین‌های ۳۵ میلیمتری یکی از پدیده‌های فتوژورنالیسم، یعنی پاپارازی Paparazzi را به وجود آورد. پاپارازی‌ها عکاسان زیرکی هستند که در گرفتن عکس اشخاص معروف - بطور مخفیانه - مهارت دارند. این نام از نام یکی از شخصیت‌های یکی از فیلم‌های فدریکو فلیینی (به نام La Dica Federico Felelino

پرچم پیروزی از جروزنتال

اوناسیس^{۲۲} او را به خاطر تجاوز به حریم خصوصی خود تحت پی‌گرد قانونی قرار داد.

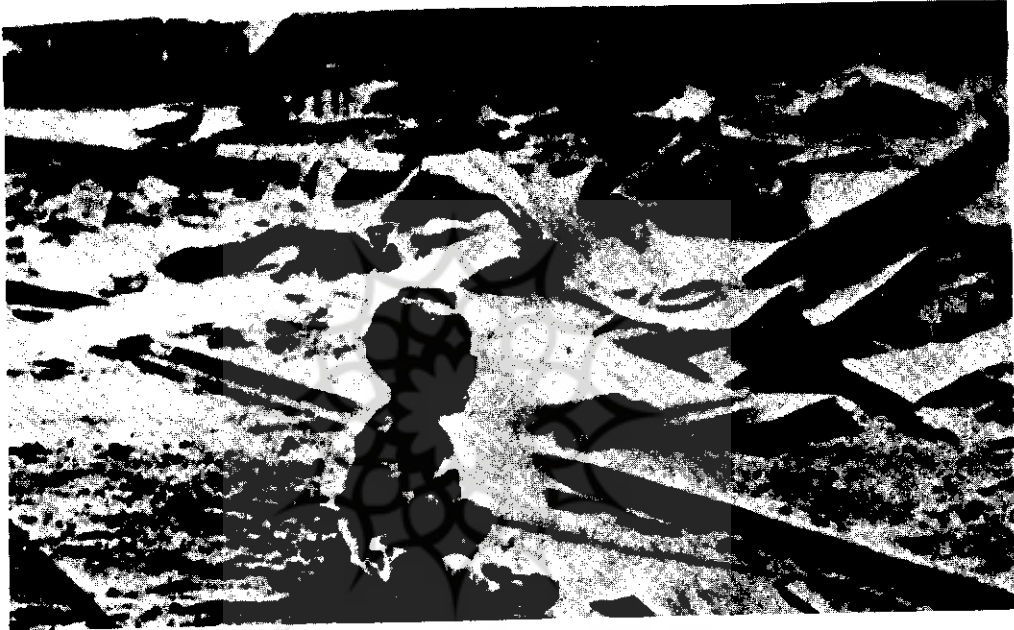
معمولاً شخصیت‌های معروفی نظیر سیاستمداران، هنرپیشه‌ها و دیگر شخصیت‌های شناخته شده، مورد توجه عکاسان قرار دارند. یکی از معروف‌ترین عکس‌های مخفیانه در سال ۱۹۲۸ از صحنه اعدام روت اشنایدر^{۲۳}، با سندلی الکتریکی، در زندان

بیماران ایستگاه شانگهای از اچ. اس. «نیوزریل» وونگ

در صفحه اول آن نشریه، در روز جمعه ۱۳ ژانویه آن سال سر و صدای زیادی به راه انداخت.

با وجود تمام شگردهای تکنیکی فتوژورنالیسم، عکاس هنوز ناچار است در متن حوادث حضور یافته و با مهارت و فراست عمل نماید. همیشه به این صورت است که عکس‌های معروف گرفته می‌شود.

در جنگ دوم جهانی، در خلال روزهای سخت

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی

درگیری در اقیانوس اطلس، یک عکس، بر روحیه اکثریت مردم ایالات متحده، تأثیر شدیدی گذاشت. عکاسی بنام **جو روزنتال**^{۲۴}، از خبرگزاری آسوشیتدپرس، همراه سربازان نیروی دریایی آمریکا، در جزیره **ایووجیما Iwo Jima** پیاده شد. او جنگی را که در جزیره جریان داشت، به تصویر کشید و بمنظور عکسبرداری از صحنه برافراشتن پرچم پیروزی— پس از کشته شدن شش هزار و هشتصد و بیست و یک نفر آمریکایی— به همراه سربازان به قلعه کوه سوریباجی

سینگ سینگ Sing Sing گرفته شد. برای تهیه عکس این اعدام، نشریه نیویورک دیلی نیوز New York Daily News، عکاسی بنام **تام هوارد Tom Howard** را— که در روزنامه شیکاگو تریبیون Chicago Tribune کار می‌کرد— مأمور نمود. وی با یک دوربین بسیار کوچک که با یک بند به قوزک پایش بسته بود، فقط با استفاده از یک شیشه و پنج ثانیه نوردهی، حرکات بدن اعدامی را در خلال لحظات اعدام، ثبت کرد. چاپ عکس مزبور

«نیوزریل» وونگ H.S. "Newsreel" wong
 این تراژدی را به تصویر کشید. عکس او از گریه
 کودکی در ویرانه های ایستگاه، دنیا را به هیجان و
 جنبش وا داشت. تأثیر آن عکس و انعکاس جهانی آن،
 چنان بود که ژاپنی ها ادعا کردند عکس مزبور ساختگی
 است، و متعاقب آن وونگ را به مرگ تهدید کردند؛ تا
 جاییکه وی ناچار شد با خانواده اش به هنگ کنگ
 بگریزد.

در جنگ کره، در سال ۱۹۵۰، ماکس دسفر
 Max Desfer عکاس خبرگزاری آسوشیتدپرس، با
 چتر نجات، در کره شمالی فرود آمد و از عقب نشینی
 نیروهای متحد، عکسبرداری کرد. او در پیونگ یانگ
 Pyong Yang از منظره حیرت انگیز مهاجرت
 هزاران آواره، از روی اسکلت یک پل بمباران شده،
 عکسی گرفت که بطور زنده ای آرزوی آن مردم را— که

Suribachi صعود کرد. عکس مزبور، عکسی
 واقعی، بدیع، و طبیعی بود. جور و زنتال، طبق گفته
 خود، درست در لحظه اوج عملیات، که حتی از دست
 دادن یک لحظه، با از دست دادن آن عکس مصادف
 می شد، دکمه دوربین را فشرد. وی در سال ۱۹۴۵ به
 خاطر آن عکس، جایزه پولیتزر ۲۵ گرفت. آن عکس بعداً
 بعنوان یک اثر تاریخی بر روی برنز حک شد که اینک
 در واشنگتن دی سی نگهداری می شود.

جنگ ها و پی آمدهای آن باعث شده است که
 تعدادی از معروف ترین عکسهای تاریخی، توسط
 فتوژورنالیست ها تهیه شود؛ در سال ۱۹۳۷، هواپیماهای
 ژاپنی، ایستگاه راه آهن شانگهای را در حالیکه هزار و
 هشتصد نفر از آوارگان— که اکثریت آنها را زنان و
 کودکان تشکیل می دادند— در آنجا در انتظار انتقال به
 مکان امن تری بودند، بمباران کردند. اچ. اس.

اعدام یک ویت کنگ توسط رئیس پلیس ویتنام آزادی آدامز

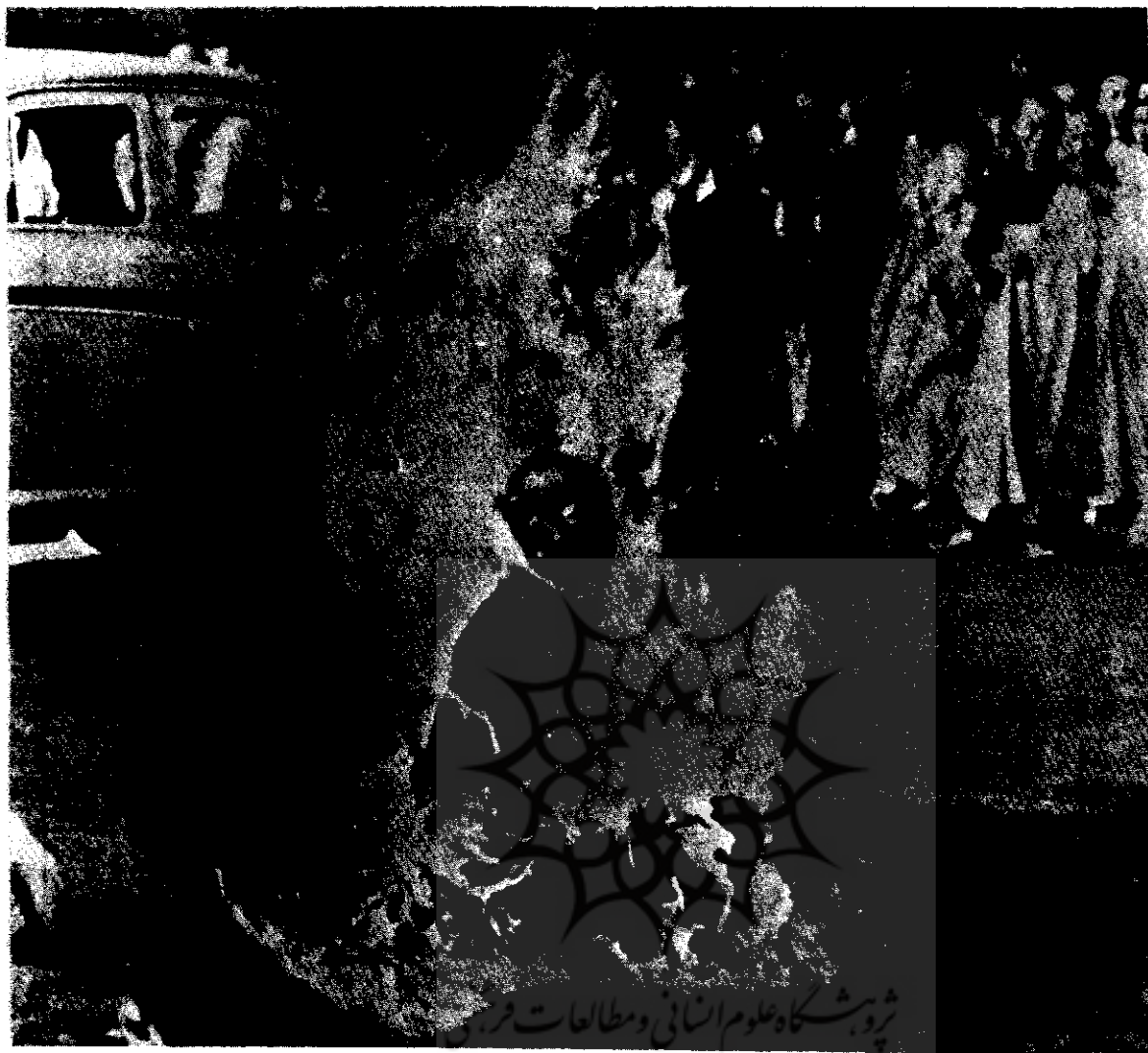

از آنجا گریخته و پراکنده می شدند— برای ماندن در سرزمین خود، نشان می داد.

از جنگ جنوب شرقی آسیا، تصاویر بیادماندنی زیادی در خاطرها مانده است. در سال ۱۹۶۳ عکس **مالکولم براون** Malcolm Browne از خودسوزی یک راهب بودایی دنیا را به هراس انداخت و در سقوط رژیم **دیم** Diem موثر واقع شد. در سال ۱۹۶۸ رئیس پلیس ویتنام جنوبی— **ژنرال لون** General Loan —، یک ویت کنگ مظنون را بلافاصله پس از دستگیری در یکی از خیابانهای سایگون اعدام کرد. **ادی آدامز**^{۲۶}، از صحنه این اعدام عکسی گرفت که باعث شد مردم ایالات متحده، با تنفر و انزجار در مقابل چنین اقداماتی از خود واکنش نشان دهند. در نتیجه آن عکس، این پرسش برای مردم آمریکا مطرح شد

که آیا آن دموکراسی و آزادی که ما به خاطر آن در جنوب شرقی آسیا می جنگیم، اینست؟ چهار سال بعد نیز، **نیک آت**^{۲۷} عکسی از کودک برهنه ای گرفت که از حمله هوایی ناپالم می گریخت. در آن عکس، وحشت جنگ آنچنان به تصویر در آمد که در تغییر عقیده عمومی مردم آمریکا در باره حضور ایالات متحده، در ویتنام جنوبی، موثر واقع شد.

هم مصائب طبیعی و هم مصائبی که خود انسانها به وجود می آورند، عکس هائی را باعث می شوند که بعدها یادآور این حوادثند. نمونه قابل ذکرى از این موضوع عکس نویسنده این مطلب از توفان شن در **سیمارون کانتی** Cimaron County ، **اوکلاهوما** Oklahoma، در سال ۱۹۳۶ می باشد؛ عکس مزبور، کشاورزی را با دو پسرش در مزرعه نابودشده شان و نیز

شهرستان علوم انسانی و مطالعات فرهنگی

رتال جامع علوم انسانی

خودسوزی راهب بودائی از مالکولم براون

زلزله و آتش سوزی مهیبی که در سال ۱۹۰۶
 سانفرانسیسکو را در کام خود کشید، توسط عکاسانی از
 مجلات کال call ، کرونیکل Chronicle ،
 و آگراهاینر Examiner به تصویر کشیده شد؛ به
 ویژه عکس آرنولد جننت Arnold Genthe از
 صحنه مزبور عکسی مهیج بود. عکسهای این حادثه، در
 یک شماره ضمیمه نشریه اکالاند تریبیون Oakland

مصیبتی طبیعی و تأثیر آن را بر روی انسان‌ها نشان
 می‌داد. ۲۸ چاپ و نشر آن عکس در سطحی گسترده،
 احساس همدردی مردم را با کشاورزان برانگیخت. مردم
 آمریکا پس از انتشار آن عکس، از خود پرسیدند که چرا
 کشاورزان از کالیفرنیا مهاجرت می‌کنند؟ و چرا ورزش
 تند بادهای شدید در شرق آمریکا، آسمان را تیره و تار
 می‌کند؟

عکاس مجله نیویورک میرور New York Mirror ، با فیلم گداکروم ۳۵ میلیمتری از این صحنه عکسبرداری نمود. این عکاسان شاهد نابودی بالون بودند و توانستند به بهترین نحو آن واقعه را به تصویر در آورند.

مرکز مالیه ایالات متحده، در سال ۱۹۲۰- مانند امروز- وال استریت Wall Street بود. یک روز ظهر، در مقابل ساختمان خزانه داری کل، انفجاریک دلجان باعث مجروح شدن چهارصد نفر و کشته شدن سی و نه نفر گردید. این انفجار، شدیدترین انفجار در تاریخ نیویورک بود. دفتر نشریه دیلی نیوز Daily News ، در پارک پلیس Park Place ، در نزدیکی محل انفجار قرار داشت. جرج اشمید George Shmid ، عکاس نشریه، با شنیدن صدای انفجار، بلافاصله برای عکسبرداری از آن فاجعه، خود را به محل

در سال ۱۹۳۷، بالون آلمانی هیندنبرگ Hindenburg زمانی که به پایگاه خود واقع در لیک هارست Lakehurst ، نزدیک می شد، منفجر گردید و آتش گرفت. این حادثه در حالی اتفاق افتاد که بالون در حال اتمام سی و نهمین پرواز خود از فراز اقیانوس اطلس بود. سام شری^۱، از مجله اینترنشنال نیوزفتوز International News Photos ، درست در لحظه اوج انفجار، با دوربین اسپیدگرافیک Speed Graphic خود، از واقعه، عکس گرفت. میسوری بکتر Murry Becher عکاس خبرگزاری آسوشیتدپرس نیز با خونسردی تمام، سه حلقه فیلم را در مدت ۵ ثانیه صرف عکسبرداری مداوم از این صحنه کرد. همچنین جری شیدی Gerry Sheedy

مهاتما گاندی از مارگارت بورگ وایت

انفجار رساند.

از نظر میزان خسارات مالی و جانی، فاجعهٔ تکزاس سیتی در سال ۱۹۴۷، یکی از بدترین حوادث بود؛ در این حادثه، یک محمولهٔ مواد شیمیایی در حال بارگیری در یک کشتی فرانسوی آتش گرفت و منفجر شد. در این حادثه، بیش از هفتصد و پنجاه نفر کشته و سه هزار نفر مجروح شدند و ساختمانها تا شعاع یک مایلی از محل انفجار ویران گردیدند. عکاس بیست و دو ساله ای بنام کارولین والنتا، Caroline Valenta، از نشریهٔ هوستون پست، Houston Post، با عجله خود را به بندرگاه رساند و از منظرهٔ بیرون کشیدن اجساد سوخته از میان مخروطه‌ها عکسهای مهیج گرفت.

زنان فتوژورنالیست، همواره نقشی با اهمیت در این رشته، داشته‌اند. دیکسی چاپل، Dixie

Chappelle در جنوب شرقی آسیا، در جنگ کشته شد. لیزا لارسون، Lisa Larson عکاس مجلهٔ لایف، و کارلوت بروکس، Charlotte Brooks نیز عکاس مجله لوک بود. شاید معروف‌ترین زنان فتوژورنالیست، مارگارت بورگ وایت^{۳۰} بود که اولین مأموریت خود را برای مجلهٔ لایف در سال ۱۹۳۶ با عکسبرداری از عملیات ترمیم سد فوروت پک، Fort Peck در موتانا، انجام داد. کارهای بورگ وایت شامل جنگ جهانی دوم در ایتالیا، بازداشتگاه اسرای جنگی در آلمان، آوارگی در هند، و تبعیض نژادی در آفریقای جنوبی است. خود بورگ وایت عقیده داشت: «هر عنصری در تصویر، باید در خدمت بیان مؤثر موضوع باشد. عکاسی خوب، یعنی آراستن عناصر، که خود مبین انتخابی سخت‌گیرانه است.»

پروژه
موسسه علمی و مطالعات فرسنگ
سال شانزدهم علوم انسانی

ترور مایرگی نور از ویلیام وارنک

ترور آینه جیرو آسانوما از یاساشی ناگاو

در لحظه ای که گلوله از اسلحه جک رویی خارج شد،
دکمه دوربین را فشرد. عکس او در سال ۱۹۶۴ برنده
جایزه پولیتزر گردید.

سردبیران آگاه از قدرت عکس نیز همواره در
پیشرفت فتوژورنالیزم سهم بوده اند. یکی از چنین
سردبیرانی، استفن لورانت Stephen Lorant بود
که در اروپا- هم آلمان و هم انگلستان- بعنوان پیشرو
ترکیب عکس و نوشته، بمنظور القاء بهتر مفهوم، بشمار
می رود. او بسیاری از عکاسان، از جمله اریک
سالمون- اولین عکاس کاندید ۳۱ را که در بازداشتگاه
اسرای جنگی نازی درگذشت- در کار خود تشویق کرد

انتخاب لحظه قطعی، اهمیت خود را در بسیاری از
عکس های خبری معروف مربوط به ترورها، از سال
۱۹۱۰ که هایرگی نور Mayer Gaynor در
نیویورک کشته شد، تا سال ۱۹۶۰ که آینه جیرو
آسانوما Inejiro Asanuma سوسیالیست
ژاپنی در توکیو با ضربات کارد به قتل رسید، بخوبی
نشان می دهد. وقتی که جک رویی Jack Rubby ،
لی هاروی اسوالد Lee Harvy Oswald ،
قاتل پرزیدنت کندی را به قتل رساند، باب جکسون
Bob Jackson ، عکاس نشریه دالاس
تایمزهرالد Dallas Times Herald ،

ترورلی هاروی اسوالد از باب جکسون

مستعد عکاسی را در تاریخ فتوژورنالیسم به وجود آورد.
 دن مایک Dan mick سردبیر مجله لوک، اصول
 اساسی ترکیب عکس و نوشته را در کتاب خود به نام
 تکنیک گزارش مصور The Teckinque of the picture story
 ، تشریح کرد. او یکی از

و از مهارت های آنان برای حصول به نتیجه بهتر استفاده
 نمود. ویلسون هیکس Wilson Hicks سردبیر
 عکس خبرگزاری آسوشیتدپرس - که بعداً سردبیر اجرایی
 مجله لایف شد - نیز از جمله سردبیرانی بود که این
 خصوصیت را داشت. او یکی از بزرگترین گروههای

اولین کسانی بود که به عکاس و نویسنده بطور مساوی ارج نهاد.

امروزه، فتوژورنالیسم در ایالات متحده امریکا از قدر و منزلت فراوانی برخوردار است. طبق اظهار نظر دیمتری بالترمانتز Dimitri Baltermants، از گروه نووستی Novosti، شوروی از این نظر ۲۰ سال از آمریکا عقب تر است.

بیل استرود Bill Strode، رئیس سابق انجمن ملی عکاسان مطبوعات National press photographers Association، می گوید:

«فتوژورنالیست ها اینک با مسائل مهمی دست به گریبانند. خوانندگان مطبوعات آنچه را که آنها می بینند باور نمی کنند. بعضی ها مدعی اند که مطبوعات تحت کنترل دولت ها هستند و بسیاری از وقایع، ساختگی است. گروهی از متخصصین روابط عمومی در دستگاه های دولتی و صنایع در این مسئله نقش دارند.»

اخیراً (بدون ارائه هیچ مدرکی)، عده ای در کتابها و مقالات خود مدعی شده اند که تعدادی از عکسهای تاریخی ساختگی هستند، و اعتبار عکس معروف لحظه مرگ رابرت کاپا از سرباز اسپانیائی را زیر سؤال برده اند. مقاله ای در یک خبرنامه چنین عنوان کرده است که عکس جور و زنتال از صحنه برافراشتن پرچم پیروزی در ایوویما یک عکس ساختگی بود. این ادعاها که در جهت تأمین هدف های تبلیغاتی نویسندگان این مطالب طرح ریزی شده، برای فتوژورنالیسم زیان بار است. این موضوع بر ضرورت فوری و ترویج حقیقت، صداقت و با هدف کار کردن در عکاسی، تأکید می کند.

بسیاری از فتوژورنالیست ها تصور می کنند که تلویزیون بعنوان یک وسیله ارتباط بصری عالی، می تواند جایگزین مطبوعات شود. زیرا مطمئناً این دستگاه بهترین وسیله برای اعلام رسمی و زنده اخبار مهم است. ولی باید توجه داشت که عکس، برخلاف تصاویر

تلویزیونی، قابل نگهداری، راحت، مناسب و بطور نامحدودی قابل تکثیر است. عکس می تواند در اندازه و به تعداد دلخواه و به دفعات چاپ شده و در ترکیب با نوشته - با یک صفحه آرائی هنرمندانه - به چیزی فراتر از سندیک واقعه تبدیل شود. عکس می تواند آگاه کننده تر، تحلیل گرانه تر، و پرمحتواتر از تصاویر الکترونیکی تلویزیونی باشد که از راههای دور ارسال می شود.

شبهه های تکنیکی امروز در ارتباطات الکترونیکی، تغییرات سودمندی را در روش های انتشار عکس به وجود آورده است. یکی از این تغییرات مفید و با ارزش،

سرعت انتقال و ارسال عکس است. در حال حاضر شبکه همکاری خبرگزاری ها و اتحادیه های صنفی ژورنالیست ها می توانند در عرض یکساعت از طریق مخابره تلفنی، رادیویی، و ماهواره ای، هر عکسی را به هر نقطه از جهان ارسال نمایند. امروزه با استفاده از اشعه لیزر و کاغذهای عکاسی که بصورت خشک ظاهر و چاپ می شود، خبرگزاری آسوشیتدپرس عکسهای خود را با کیفیت، وضوح و درخشندگی بسیار زیاد به سراسر جهان می فرستد. استفاده از سیستم های جدید مخابره عکس، کاهش کیفیت تصویر را در حین مخابره، به حداقل می رساند. در نتیجه، شاید در آینده، کلیه کارهای فتوژورنالیستی بصورت خشک، الکترونیکی و فوری انجام پذیرد.

در نتیجه رویارویی گسترده، با شاخه های مختلف عکاسی، نسل امروز به پیچیدگی و آگاهی فراوانی دست یافته است. عکاسی، نزدیک ترین زبان به یک زبان جهانی است. امروزه مردم خواهان عکسهائی هستند که به سرعت و بطور مختصر و مفید حاوی اطلاعات باشد. بهمین علت، فتوژورنالیست ها برای برقراری ارتباط موثر باید بتوانند به سرعت و با صراحت و سادگی، پیام خود را به بیننده ابلاغ نمایند. وقت بیننده عکس، و نیز سرمایه ای که به صورت کاغذ، فیلم، و یا چاپ مصرف شده است، بیهوده نباید به هدر رود. بنابراین، در دنیای امروز هر عکسی باید دارای ارزش و اهمیت باشد.

زیر نویس ها

- ۱- این مقاله در ماه مارس ۱۹۷۸ در نشریه The Journal of photography به چاپ رسید.
- ۲- William Henry Fox Talbot
- ۳- (۱۸۰۰-۱۸۷۷) باستانشناس، شیمی‌دان، زیان‌شناس و ریاضی دان انگلیسی و مخترع روش «پزتیو-نگاتیو» در عکاسی. وی همچنین اولین کتاب مصور با عکس را تحت عنوان

«قلم طبیعت - The pencil of nature» در سال ۱۸۴۴ منتشر نمود که شامل ۲۴ تصویر بود.

۳- Haliton process عملکرد ایجاد نقش برجسته از طریق عکاسی، که به آن گراور گفته می شود. این ابداع، امکان چاپ رنگامیه های خاکستری را در مطبوعات فراهم کرد.

۴- برای اطلاعات بیشتر به کتاب «نمادها و نشانه ها» اثر آلفرد هوهنه گر Alfred Ho Heneh Gger ترجمه علی صلح جو، انتشارات وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی، بهار ۱۳۶۶، مراجعه شود.

۵- William Hogarth (۱۶۹۷-۱۷۶۴) اولین نقاش انگلیسی که ذوق و سلیقه و ابتکار و روح وطن پرستی را در آثارش به نمایش گذاشت. او اگرچه از حیث زمانی اولین نقاش انگلیسی نیست، ولی از نظر دوری جستن از تقلید صرف- که خاص نقاشان پیش از او بود- باید او را اولین نقاش انگلیسی دانست.

۶- Francisco Jose de Goya Lucientes (۱۷۴۶-۱۸۲۸) نقاش اسپانیایی که مجموعه نقاشی های سقف کلیسای «فلوریدا» در «مادرید» از آثار اوست. معروف ترین اثر او تابلوی «تیرباران شده ها» است که از کشتار سوم ماه می ۱۸۰۸ اسپانیا در سن ۶۸ سالگی تصویر کرد. وی از محدود نقاشانی است که با سبک قدیم و جدید نقاشی بخوبی آشنا بود.

۷- Daumier (۱۸۰۹-۱۸۷۹) نقاش، مستخلص لیتوگرافی و کاریکاتوریست فرانسوی.

۸- Jacques Louis Mandé Daguerre (۱۷۸۷-۱۸۵۱) نقاش و عکاس فرانسوی که روش عکسبرداری او به نام خود او داگروتایپ Daguerreotype نامیده شد. در این روش، تصویر از طریق نوردهی طولانی، روی یک صفحه مسی آغشته به ترکیبات نقره به دست می آمد.

۹- Mathew B. Brady (۱۸۲۳-۱۸۹۶) عکاس آمریکایی که باتفاق ۲۲ نفر دیگر که به استخدام وی درآمده بودند، صحنه های جنگ داخلی آمریکا را در سالهای ۱۸۶۱ تا ۱۸۶۵ بطور واقعی به تصویر کشید. وی قبل از اینکه به عکاسی در جنگ بپردازد، استودیویی در نیویورک داشت که در آن از آبراهام لینکلن، پس از سخنرانی معروف خود در کوپریون در استودیوی برادی حاضر شد و چند عکس گرفت. خود لینکلن پس از انتخاب به ریاست جمهوری چنین گفت: «سخنرانی کوپریون و عکس ماتیو برادی مرا به ریاست جمهوری آمریکا

- ۱۰- Roger venon (۱۸۱۹-۱۸۶۹) عکاس انگلیسی ربنیان گذار انجمن سلطنتی عکاسی انگلستان (R.P.S.) The Royal photographic Society در سان ۱۸۵۳ که قدیمی ترین انجمن عکاسی در دنیا می باشد. وی در سال ۱۸۵۵ با شیشه مرطوب بیش از ۳۵۰ قطعه عکس از جنگ کریمه تهیه کرد. او را اولین عکاسی می دانند که به عکاسی در جنگ پرداخت؛ البته شواهدی وجود دارد که قبل از او کسان دیگری نیز به این کار پرداخته بودند. ولی آنچه مسلم است، قدیمی ترین عکسهای موجود از جنگ عکسهای فتون از جنگ کریمه می باشد.
- ۱۱- جنگ بین نیکلای اول- تزار روسیه- از یک طرف و دول انگلیس و فرانسه و عثمانی از طرف دیگر. این جنگ مدت دو سال از ماه مارس ۱۸۵۴ تا ماه مارس ۱۸۵۶ طول کشید و میدان عمده جنگ شبه جزیره کریمه واقع در دریای سیاه بود.
- ۱۲- Wet plate این روش که به کلودیون ترینیز موسوم است، در سال ۱۸۵۱ توسط «فردریک اسکات آرچر» Frederick Archer «(۱۸۱۳-۱۸۵۷) انگلیسی، ابداع شد. در این روش، شیشه را در هنگام عکسبرداری با مخلوط کلودیون و نیترات نقره حساس می کردند و بلافاصله با آن عکس می گرفتند و سریعاً (قبل از اینکه امولسیون روی شیشه خشک شود) در محلول اسیدپیروگالیک آترا ظاهر می نمودند.
- ۱۳- Robert capa (۱۹۱۳-۱۹۵۴) عکاس مجارستانی که نام اصلی او آندره فریدمن Andre Friedmann بود و نام رابرت کاپا را بطور مستعار روی خود گذاشت. شجاعت و بی پروائی او باعث شد که بتواند تعدادی از معروف ترین عکسهای تاریخی جنگ را تهیه کند.
- ۱۴- William Henry Jackson (۱۸۴۳-۱۹۴۲) عکاس معروف آمریکائی که شهرتش بخاطر عکسهائی است که از طبیعت وحشی غرب آمریکا تهیه کرد. وی یکی از کهنه سربازان جنگ داخلی آمریکا بود و نیز بخاطر عکسهایش به «پیرمرد بزرگ پارک های ملی» شهرت داشت.
- ۱۵- Jacob Rjjs (۱۸۴۹-۱۹۱۴) عکاس دانمارکی الاصل آمریکائی که در سال ۱۸۸۷ بمنظور نشان دادن نقش شرایط اجتماعی در ارتکاب جرم به عکاسی در محلات فقیرنشین نیویورک پرداخت. تأثیر عکس های او چنان بود که روزولت رئیس جمهور وقت آمریکا را بر آن داشت تا به انجام
- پاره ای اصلاحات اجتماعی بپردازد.
- ۱۶- Flash powder منیزی می که بصورت پودر و بخاطر خاصیت نورانی شدن فراوان در هنگام سوختن بعنوان فلاش مورد استفاده قرار می گرفت.
- ۱۷- Lewis wickes Hine (۱۸۷۴-۱۹۴۰) جامعه شناس آمریکائی که از سال ۱۹۰۵ برای تأمین نیازهای حرفه اش، زندگی مهاجران فقیر اروپائی، و همچنین کارگران را به تصویر کشید.
- ۱۸- Roy Emerson Stryker (۱۸۹۳-۱۹۷۵) تحصیل کرده رشته اقتصاد که به دلیل علاقه فراوانش به عکاسی، توانست گروه برجسته ای از بهترین عکاسان دهه ۱۹۳۰ را در زمان تصدی اش بعنوان سر پرست سازمان حمایت کشاورزی آمریکا (رجوع شود به زیرنویس شماره ۱۹) در آن سازمان گرد آورد.
- ۱۹- Farm Security Administration (FSA) سازمانی که بمنظور حمایت از کشاورزی آمریکا که در سالهای دهه ۱۹۳۰ بععلت مشکلات فراوان در اثر مهاجرت کشاورزان به نابودی تهدید می شد، تأسیس گردید و با استخدام گروهی از برجسته ترین عکاسان در طول مدت ۷ سال، حدود دویست و هفتاد هزار عکس از اوضاع کشاورزی آمریکا تهیه کرد. آرتور روتشتاین اولین عکاسی بود که به استخدام سازمان مذکور درآمد.
- ۲۰- Edward Weston (۱۸۸۶-۱۹۵۸) عکاس آمریکائی و یکی از بنیان گذاران گروه معروف f64 آثار با ارزش او، معیار ارزیابی کارهای بسیاری از عکاسان بعد از اوست. گفتنی است که وستون به شیوه همه عکاسان f64 همواره از روش چاپ مستقیم استفاده می کرد.
- ۲۱- Henry cartier - Bresson (۱۹۰۸-) فرانسوی- یکی از معروف ترین فتوژورنالیست های عصر حاضر که کارهایش تأثیر فراوانی بر دیگر عکاسان داشته است. وی یکی از اولین کسانی است که ارزش های دوربین های ۳۵ میلیمتری را شناخت. نظریه او درباره «لحظه قطعی» بسیار معروف است. وی یکی از بنیان گروه مگنوم نیز هست.
- ۲۲- Jacqueline Kennedy onassis همسر «جان اف کندی» سی و ششمین رئیس جمهوری آمریکا که پس از قتل شوهرش در ۲۲ نوامبر ۱۹۶۳، به ازدواج «اوناسیس» سرمایه داریونانی درآمد.
- ۲۳- Ruth Snyder زنی که در سال ۱۹۲۸ به جرم

قتل شوهرش به اعدام محکوم شد. سردبیر روزنامه «نیویورک دیلی نیوز» برای اینکه بتواند علیرغم عدم اجازه پلیس برای عکسبرداری از مراسم اعدام، از این مراسم بطور مخفیانه عکس تهیه کند،

تام هوارد عکاس مجله «شیکاگو تریبون» را که برای پلیس بعنوان عکاس ناشناخته بود، به انجام این کار دعوت کرد. وی دوربین کوچکی را که فقط از یک نگاتیو شیشه‌ای بسیار کوچک استفاده می‌کرد، به قوزک پای چپ خود نصب نمود و کنترل شاتر را از طریق یک بند در جیب شلوار خود به دست گرفت. هوارد، با سه بار تکرار کردن عمل عکسبرداری و جمعاً پنج ثانیه نوردی توانست واکنش‌های بدن محکوم را در حین عبور ۲۲۰۰ ولت برق ثبت نماید.

۲۴- Joe Rosenthal (۱۹۰۱-) عکاس مستند آمریکایی.

۲۵- مهمترین جایزه ادبی آمریکا که هر ساله به برجسته‌ترین نویسندگان، روزنامه‌نگاران و موسیقی‌دانان تعلق می‌گیرد. این جایزه توسط جوزف پولیتزر Joseph Pulitzer (۱۸۴۷-۱۹۱۲) روزنامه‌نگار مجارستانی الاصل آمریکایی که در سال ۱۸۶۴ به آمریکا مهاجرت کرده بود، پایه‌گذاری شد. این جایزه از سال ۱۹۱۷ تاکنون از محل سود حاصل از مبلغ دو میلیون دلار سرمایه وی که در اختیار دانشگاه کلمبیا است، با آراء عده‌ای از روزنامه‌نگاران، موسیقی‌دانان، نویسندگان، منتقدین و نیز رئیس دانشگاه کلمبیا، در زمینه روزنامه‌نگاری (هشت مورد)، ادبیات (پنج مورد) و موسیقی (یک مورد) اختصاص یافته و پرداخت می‌شود.

۲۶- Eddie Adams (۱۹۳۵-) آمریکایی، وی در سال ۱۹۷۷ بخاطر عکسی از یک مادر و کودک آواره در جنگ ویتنام، جایزه رابرت کاپارا از «باشگاه مطبوعات ماوراء بحار Press club Overseas» دریافت کرد.

۲۷- Nick Ut Huynh cong (۱۹۵۰-) روتشتاین در اصل مقاله نام کشاورز مزبور و دوپسرش را به ترتیب «آرتور کویل Arthur coble»، «میلتون Milton» و «دارل دارل Darrel» ذکر می‌کند که بدلیل اینکه ارتباط مستقیمی با اصل مطلب نداشت، مترجم آن را از متن اصلی حذف کرده است.

۲۹- Sâm Shere (۱۹۰۵-)

۳۰- Margaret Bourhe white

(۱۹۰۴-۱۹۷۱) آمریکایی. یکی از مشهورترین زنان

فتوژورنالیست که با جرات و شهامت بی نظیری شرح زمانی جامعی از وقایع اجتماعی دوران خود تهیه کرد.

۳۱- Erich Salmon (۱۸۸۶-۱۹۴۴) انگلیسی. اصطلاح «کاندید فتوگرافی candid Photography» برای اولین بار در ۱۱ ژانویه ۱۹۳۰ توسط سردبیر هتری مجله «ویکلی گرافیک Weekly Graphic» لندن در مورد عکسهایی به کار برده شد که توسط اریک سالمون در لحظه‌های خاصی، از عده‌ای از سیاستمداران انگلیسی گرفته شده بود. عکس کاندید، عکسی است که از اشخاص در حال انجام کارهای عادی و روزانه بدون اطلاع خود آنها گرفته می‌شود. پیشرفت تکنولوژی و پدید آمدن دوربین‌های قطع کوچک و سبک و نیز پیدایش نشریات با تیراژ بالا، در دهه ۱۹۳۰، در پیشرفت و توسعه این گرایش در عکاسی تأثیر بسزایی داشت.

۲۸- روتشتاین در اصل مقاله نام کشاورز مزبور و دوپسرش را به ترتیب «آرتور کویل Arthur coble»، «میلتون Milton» و «دارل دارل Darrel» ذکر می‌کند که بدلیل اینکه ارتباط مستقیمی با اصل مطلب نداشت، مترجم آن را از متن اصلی حذف کرده است.

۲۸- روتشتاین در اصل مقاله نام کشاورز مزبور و دوپسرش را به ترتیب «آرتور کویل Arthur coble»، «میلتون Milton» و «دارل دارل Darrel» ذکر می‌کند که بدلیل اینکه ارتباط مستقیمی با اصل مطلب نداشت، مترجم آن را از متن اصلی حذف کرده است.

۲۸- روتشتاین در اصل مقاله نام کشاورز مزبور و دوپسرش را به ترتیب «آرتور کویل Arthur coble»، «میلتون Milton» و «دارل دارل Darrel» ذکر می‌کند که بدلیل اینکه ارتباط مستقیمی با اصل مطلب نداشت، مترجم آن را از متن اصلی حذف کرده است.

۲۹- Sâm Shere (۱۹۰۵-)

۳۰- Margaret Bourhe white

(۱۹۰۴-۱۹۷۱) آمریکایی. یکی از مشهورترین زنان